ANUL V. — Nr. 1 Cluj, 1 Noemvrie 1928

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Rubrica permanentă.

Pentru ca să se ştie

Denunţăm din nou marelui public pe aceia, cari au apărat pe Jidanul GROEDEL în procesul cu Maramureşenii, de pe urma căruia sătenii de baştină şi-au pierdut pădurile ce le aparţineau de veacuri:

Apărătorii, cumpăraţi cu banii lui Iuda, poartă numele:

EMIL HAŢIEGANU, deputat naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj.

MIRCEA DJUVARA, deputat liberal şi profesor la Universitatea din Bucureşti.

VALERIU ROMAN, proaspăt liberal, fost secretar general al L. A. N. C.

Cine ajută pe duşmanii României la bârfirea ţării?

COSTA FORU, dela „anumita presă" şi

N. GHIULEA, membru în partidul naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj.

Având în vedere, că Inalta Curte de Casaţie a adjudecat Jidanului Groedel 26.000 jugere în paguba Maramureşenilor, aşa încât veneticul acaparator a ajuns proprietarul acestui latifundiu forestier, noi cerem cu stăruinţă, în virtutea legii agrare, ca imediat ce va fi ieşit din indiviziune Jidanul Groedel să fie expropriat la fel ca şi ceilalţi proprietari de păduri, pentru ca acele comune de pe valea Vişeului, cari au dreptul după lege, să fie puse în stăpânirea pădurilor, ce le-au aparţinut din moşi-strămoşi.

In discursul rostit la senat, în ziua de 22 Martie 1928, P. S. S. Episcopul Nicolae Ivan dela Cluj, la discuţia generală a legii Cultelor (vezi revista *Renaşterea,* organul oficial al Eparhiei, No. 14 din 1 Aprilie 1928) a atins chestiunea mizeriei Moţilor provenită din faptul că ***pădurile de mult le-a tăiat dl. Tischler cu concursul binevoitor al politicianilor patentaţi din Ardeal.***

Ştii, onorate cititor, cine sunt ***„poiticianii patentaţi",*** cari au ajutat pe Jidanul Tischler să despoaie pe Moţi de averea lor strămoşească? Iată numele celor vinovaţi:

EMIL HAŢIEGANU, deputat naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj.

GHEORGHE LEON, deputat liberal şi profesor la Universitatea din Cluj.

„INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ".

NOTĂ. In urma comunicării primite dela Dl Dr. Petru Groza, că nu mai face parte din Consiliul de Administraţie al Soc. *„Călăţele"*, şi cercetând Registrul firmelor comerciale dela Tribunalul Cluj am constatat următoarele date în Vol. XI. Pag. 22, No. 209/32 din 2/X. 1927, F. 352/39 1927: *„Calitatea de membru în Consiliul de administraţie şi dreptul de a semna firma, alui Herman Sertil,* **Dr. Petru Groza** *şi Otto Groedel, conform hotărîrii adunării generale ţinută în 30 Iulie 1927, a încetat".*

Facem cuvenita rectificare.

„Infrăţirea Românească".

Păşind în al cincilea an de viaţă, „Infrăţirea Românească" publică din nou la locul de frunte articolul semnat de Preşedintele nostru suprem, Dl. A. C. Cuza, apărut în numărul de 1 Iunie 1928, nu numai pentru valoarea adevărurilor permanente ce conţine, ci şi pentru a închide gura intriganţilor, invidioşilor, bârfitorilor, — toţi duşmani neputincioşi ai L. A. N. C., — cari şi azi mai susţin svonul, strecurând cu perfidie minciuna, că L. A. N. C. este încă desbinată.

Unirea s'a înfăptuit indestructibilă *pentrucă elementele inadaptabile atmosferii de sacrificiu, închinate idealului nostru naţionalist şi creştin, dela sine s'au eliminat; s'a făcut cu sorţi de puternică desvoltare, pentrucă aşa poruncesc marile nevoi ale neamului, în ceasul de acum:*

Unirea noastră

Urmăresc, de mulţi ani — dela origine — desfăşurarea mişcării de apărare naţională creştină: trăind împreună cu dânsa, în mijlocul ei.

In tot cursul, fireşte accidentat, al acţiunii sale ea a confirmat, constant, adagiul, latin:

Vires acquirit eundo.

Ea şi-a sporit puterile, mergând către ţinta care îi este impusă de firea sa proprie.

Pornind din adâncurile *instinctului* conservării naţionale, mişcarea aceasta, s'a ridicat la *conştiinţa* deplină, a primejdiei, care ameninţă existenţa naţiei româneşti, şi a mijloacelor, prin cari se poate înlătura, şi s'a închegat într'o luminoasă *doctrină*.

Instinct — conştiinţă — doctrină.

Toate acestea împreună, formează „Liga Apărării Naţionale Creştine": nebiruită prin însăşi natura ei.

Căci cine oare s'ar gândi să înfrângă *instinctul* unei naţii, care voeşte să trăiască?

Cine ar putea să întunece lumina *conştiinţei* unui neam, odată aprinsă?

Cine să înlăture *doctrina,* care stă pe baze de adevăr, împotriva căruia nimic nu se poate opune?

Duşmanii noştri, perverşi, şi pururea proşti, şi-au închipuit, cu toate acestea, că vor putea să distrugă mişcarea de apărare naţională creştină, a naţiei româneşti: prin intrigi perfide.

„Unirea noastră", a venit, ca un trăsnet, ca să le sdrobească, pentru totdeauna, aceste iluzii.

Viitorul însuşi, din partea aceasta, le rămâne de-a pururi închis.

„Unirea noastră", în adevăr, nu este o alipire mecanică, pe care ar putea să o desfacă, servindu-se de mijloacele, cunoscute, la fel.

„Unirea noastră", este constituire — şi nici măcar reconstituire — organică.

Căci nu a fost nevoe de nici o reconstituire — aceea ce nu era, pentrucă nu a putut fi, sdruncinat — ci numai de a constitui definitiv, ceeace încă nu îşi găsise *expresia exactă,* în conformitate cu scopul superior, pentru care luptăm.

Azi, atât putem zice, cu toată încrederea:

„Unirea noastră", este expresia exactă, a mişcării de apărare naţională creştină, a naţiei româneşti: bazată pe conştiinţa mai clară, a însemnătăţii, pe care o are; a scopului, pe care trebuie să-l atingem, dacă voim să existăm, ca naţie liberă; a mijloacelor, prin cari poate să fie atins.

Această conştiinţă mai clară, o datorim aprofundării doctrinei — şi *experienţei* din ultimul timp, cu încercările ei.

„Unirea noastră", însemnează dar, că Liga Apărării Naţionale Creştine, trece din faza primului avânt, tineresc al unora, în perioada maturităţii, înfăptuirilor rodnice, a tuturor.

Dar să nu îşi închipue cumva duşmanii — iarăşi iremediabil naivi —, că „maturitate", ar însemna slăbirea avântului tineresc: ponderare!

Căci noi ştim, că numai prin avânt, putem birui.

Liga Apărării Naţionale Creştine, rămâne pururea tânără, pentrucă reprezintă o mare idee, şi ideile nu îmbătrânesc, când sunt expresia exactă a faptelor, constituind adevărul.

„Unirea noastră", este o chezăşie, că ideile se vor înfăptui, cu o condiţie numai: ca lumina lor să pătrundă în conştiinţa marei mulţimi, a naţiei româneşti.

Aceasta este, îndeosebi, *misiunea cea mai înaltă a tinerimii universitare*: chemată astăzi să-şi facă datoria, de luminare a masselor.

„Unirea noastră", este un apel către toţi bunii Români, ca să sprijine acţiunea mântuitoare — singura mântuitoare — a „Ligii Apărării Naţionale Creştine", pe steagurile căreia, cu „Svastica", stă scrisă deviza:

Hristos, Regele, Naţiunea, România Românilor!

A. C. Cuza

Patru ani de luptă fără preget

Cu acest număr intrăm în al V-a an de existenţă.

Am început ca un punct de întrebare pentru mulţi, am durat în ciuda celor răi, cu ajutorul celor buni, şi vom trăi continuând să înfruntăm conspiraţia tăcerii a scrisului cotidian.

In atare ambianţă ne ţinem la suprafaţă prin energia noastră morală, având drept piedestal indestructibil dreptatea unei cauze ce va triumfa. Această credinţă ne-a dat viaţa robustă, care a străbătut prin pâcla indiferenţii ori a intereselor contrarii şi a rezistat prigonirii neghioabe a unui guvern, ce se numeşte naţional-liberal.

In purtarea lui faţă de noi, şi-a terfelit firma, când în 1925, fără motive legale, s'a năpustit în două rânduri contra însufleţitei reviste, silindu-ne ca din numele ei iniţial *„Acţiunea românească"* să-i zicem *„Calendarul românesc"*, apoi *„România întregită"* şi în fine *„Infrăţirea Românească"*.

Nu urmărire poliţienească, ci aprobare călduroasă, eram în drept să aşteptăm dela orice cârmuire cu judecată sănătoasă, mai ales în această parte a ţării, unde dăinuesc urmele adânci ale apăsării dispărute. De ce aprobare?

Pentrucă nici una din publicaţiile de dincoace de Carpaţi nu a dovedit atât curaj civic, atâta dezinteresare, atât simţ românesc neprihănit şi atâta lărgime de vederi în problemele puse neamului după întregirea lui, cum s'au desfăşurat în coloanele acestei reviste. Au putut unii să scrie cu talent, alţii cu o savantă diplomaţie, unii cu un trandafiriu optimism, alţii cu vigoarea colorată a ambiţiei nesatisfăcute; dar nici o publicaţie nu s'a ridicat la înălţimea **sincerităţii şi intransigenţii noastre,**

pentrucă nici una nu îndrăzneşte a ne urma în sfera de unde privim şi ne rostim asupra vălmăşagului suspect al partidelor politice amestecate cu Jidani. Noi putem sta de-asupra lor, pentrucă avem sufletul curat.

Această poziţie, unică în viaţa publică a ţării, ne-a dat, în sărăcia noastră, bogăţia sufletească să scriem fără a ne teme de puterea ocultă a Jidovimii parazitare şi fără a menaja susceptibilităţi autohtone, prinse asupra faptului de tovărăşie cu Jidanii în dauna interesului naţional.

Contra politicianilor jidoviţi am introdus, ca un început de sancţiune, „Rubrica permanentă", o inovaţie în gazetărie, aplaudată de toţi cei dornici de îndreptare. Bine înţeles, atare dovadă de progres moral nu se poate generaliza în coloanele scrisului cotidian, câtă vreme pretutindeni, în toate partidele, se târâie la întuneric vinovăţii şi complicităţi, cari au nevoie de protecţia tăcerii. Dar ceea ce altora le inspiră o prudentă teamă, la noi constitue un titlu de mândrie.

Cu această structură sufletească, ajutaţi de bunul simţ al naţiei, am supravieţuit unei sumedenii de publicaţii, pe care le înşirăm mai jos, pentru ca cititorii noştri, comparând, să ne cunoască mai bine vitalitatea, ce ne împinge pe calea succesului. Au apărut şi dispărut în Cluj în cursul celor 4 ani, astăzi împliniţi, următoarele foi săptămânale ori zilnice:

Apărarea a durat 4 luni, dela 1 Ianuarie 1928 până la 26 Aprilie acelaş an;

Biruinţa, 1 an şi trei luni, dela 16 Aprilie 1926 până la 18 August 1927;

Conştiinţa românească, vieţuind 10 luni, dela 28 Ianuarie 1923 până la 18 Noemvrie acelaş an;

Cultura neamului, începând la 17 Aprilie 1927, a dispărut;

Dacia nouă, a durat câte-va luni în cursul anului 1923;

Gazeta gazetarilor, a durat 3 luni, dela 8 Decemvrie 1927 până la 13 Februarie 1928;

Gazeta voluntarilor, a vieţuit din 1923 până la 30 Aprilie 1926;

Generaţia nouă, a trăit 3 luni, din 18 Noemvrie 1927 până la 13 Februarie 1928;

Idea naţională, a durat din toamna anului 1923 până în primăvara anului 1924;

Infrăţirea (liberală) a vieţuit ceva peste 4 ani, dela 1 August 1920 până la Decemvrie 1924;

Infrăţirea poporului, a trăit 2 ani şi 3 luni, dela 15 Aprilie 1924 până la 26 Septemvrie 1926;

Poporul român, o vieţuit 7 luni, dela 8 Martie 1923 până la 14 Octomvrie 1923.

Voinţa, a existat 1 an şi 8 luni, din August 1920 până la 26 Martie 1922;

Voinţa Ardealului, a ţinut 6 luni, dela 20 Maiu 1924 până la sfârşitul anului.

Un vast cimitir al publicisticei din capitala Ardealului desrobit! De ce atâtea cruci îngrămădite în aşa scurtă vreme, spre bucuria duşmanilor noştri?

Pentrucă toate bunele intenţii, energii şi inteligenţă, risipite în decedatele publicaţii, nu s'au ridicat la înălţimea curajului civic, de a ataca făţiş, precis şi luminos cea mai gravă problemă ce s'a pus neamului nostru, în cursul istoriei lui de două ori milenară: problema robirii noastre prin invazia Jidovimii parazitare. Au murit rând pe rând, intoxicate prin diplomaţia tăcerii[1]), când aveau elementara datorie să dea alarma, aşa cum poruncea din adâncul vieţii autohtone instinctul de conservare al naţiunii primejduite.

Acestui instinct al naţiunii în suferinţă i-a dat glas *„Infrăţirea Românească"*. De aceea a trăit şi va trăi preţioasa revistă, în ciuda Jidanilor şi a jidoviţilor, înfruntând conspiraţia tăcerii a scrisului cotidian.

I. C. Cătuneanu.

[1]) Fac excepţie onorabilă, demnă de toată lauda, cele două foi studenţeşti „Dacia nouă" şi „Generaţia nouă", precum şi „Idea naţională".

După patru ani de muncă

„Infrăţirea Românească" organ de publicitate pentru vulgarizarea ideilor frumoase consacrate celor 3 factori: *„Hristos, Rege şi Naţiune"*, creată pentru salvgardarea poporului românesc din ghiarele Jidanilor şi jidoviţilor, a împlinit 4 ani de existenţă.

Născută din o necesitate pur naţională, tocmai în momentul cel mai critic al dezorientării destinelor neamului românesc, a dat la lumină lucruri atât de importante pentru orientarea acestui Neam, care dacă ar fi fost luate în considerare de factorii răspunzători, ţara putea să fie fericită.

Azi când se fură în dreapta şi în stânga din avutul naţional, de anumiţi Miniştri, Deputaţi şi Senatori, e un simptom îngrijitor pentru L. A. N. C.

Am avut şi avem de lucru cu toate fărădelegile făurite de *Jidani*, azi vedem că L. A. N. C. trebuie să reacţioneze chiar şi în contra atâtor cozi de topor, care sunt mai periculoşi chiar ca Jidanii. Un val de imoralitate inundă în frumoasa noastră ţară şi de nicăiri nici o reacţiune.

Singură L. A. N. C. de sub preşidenţia D-lui *A.C. Cuza*, reacţionează prin ziarele sale de publicitate, iar în inima Ardealului e glasul *„Infrăţirii Româneşti"* unde colaborează atâtea energii româneşti în frunte cu distinsul profesor şi bun Român *I. C. Cătuneanu*.

Şi dela Iaşi şi dela Cluj, s'au răspândit idei frumoase şi virtuoase de naţionalism, care au avut şi efecte.

Dovadă, puţinul timp cât L. A. N. C. a fost în parlament, s'a putut pune capăt la multe şi multe abuzuri.

Azi când guvernul evreo-liberal e pe punctul de a cădea dela putere, se cuvine să fim strânşi în jurul fruntaşilor noştri A. C. Cuza şi I. C. Cătuneanu, *ca să-l vedem pe profesorul A. C. Cuza preşedinte al Camerei* (căci conform constituţiei, va fi preşedinte de vârstă până la compunerea biroului).

La această răspântie de 4 ani de muncă perseverentă a *„Infrăţirii Româneşti"* felicit din toată inima pe fraţii Ardeleni cari prin *„Infrăţirea Românească"* şi-au vărsat focul şi dragostea de neam, apărând destinele şi tradiţia noastră, veşnic pângărite de Jidani şi jidoviţi.

Doresc ca *„Infrăţirea Românească"* intrând în anul al 5-lea, să aibă fericirea să înregistreze succesul cel mare dorit de toată suflarea românească: *„Afirmarea L. A. N. C. în parlament prin 30—40 deputaţi şi senatori" şi respective şi prin'o colaborare în un guvern naţional, compus din tot ce ţara are mai cinstit.*

E tot ce ţara poate dori, pentru o muncă perseverentă de peste 40 ani a distinsului apostol al Neamului „A. C. Cuza".

Să trăiască şi 'nflorească „Infrăţirea Românească"

M. P. Florescu
Inginer inspector silvic,
fost Deputat L A N C. — Bucureşti

Rugăm pe domnii abonaţi ai Revistei noastre, ca în scrisorile ce ni le trimit în legătură cu Administraţia Revistei, să menţioneze numărul abonamentului (ce se găseşte tipărit pe fişa cu adresa).

Administraţia Revistei.

A împlinit patru ani

Da, copilul gândurilor cinstite şi expresia celei mai dureroase şi ruşinoase pagini din viaţa noastră, **Infrăţirea Românească,** ce apare în Cluj, sub aripa celor mai luminaţi luptători, împlineşte la 1 Noemvrie 4 ani de viaţă aprigă şi neobosită.

Infrăţirea, copilul născut din cele mai tirane dureri, ce istoria a înregistrat până astăzi, alintat de jalea mută a neamului, al cărui geamăt şi suspine îi sunt năbuşite, a crescut ca Feţii frumoşi din poveşti, timp de 4 ani, în ciuda tuturor vitregiilor.

Patru ani încheiaţi, **Infrăţirea** a străbătut prin munţi şi văi, prin dealuri şi câmpii, iscodind şi veştejind fapte criminale, şi aducând *veşti* ca albinele mierea şi ceara.

A intrat **Infrăţirea,** copilul alintat în dureri, sfios, în palate luxoase şi pline de belşug, dar văduvite, de multe ori, de cinste, bună credinţă şi cel mai elementar simţ patriotic. A coborît cu drag şi voe bună, şi în colibele păstrătoare de comori sfinte, lipsite de lux şi belşug, dar bogate în simţeminte naţionale şi cinste.

A sburat **Infrăţirea** neamului, sol de înfrăţire, din loc în loc, neobosită, a adus nădejde bună şi a descreţit frunţi îngândurate, de grija corbilor asiatici, ce întunecă zarea şi vin năvalnic pe plaiurile noastre mănoase, ca să le sece izvoarele, să le sugă măduva pământului şi să tundă părul şi depe creştetele munţilor.

Cei plăpânzi şi despoiaţi de bunuri şi dreptate, când le-a sosit poştaşul cu draga lor **Infrăţire,** cu solie pentru înfrăţirea valorilor, cu Regele Mihai chezăşie pe bandă, au salutat-o cu bucurie şi respect, au găzduit-o cu cinstea cuvenită, şi au dăruit-o cu ceeace se cuvenea: *scrisului, tiparului, mărcilor, expediţiei şi Doamnei Cenzure.*

Ei, desmoşteniţii au iubit-o şi i-au urat: *zile lungi şi izbândă.* Iar, cei mai mulţi, din Palate, unde nu răzbate nici geamătul celor ce le umple casele de belşug, au urît-o, au râs de frământările ei, şi au luat-o la goană cu *câini străini.*

Infrăţirea, copilul alintat în durerile unui neam sugrumat, fără drept să-şi doinească amarul, cu *svastica* în frunte, cu *trâmbiţa la gură* şi cu *paloşul în mâna dreaptă,* şi-a croit cărări şi drumuri 4 ani, către ideal şi astăzi păşeşte sglobie, voinică şi plină de noui avânturi, pragul anului 5-lea, la luptă îndârjită, grea, dar neînfrântă.

Surioare Femei! Dacă cum-va, mulţi din bărbaţi se vor codi să vie să îngroaşe frontul luptătorilor noştri, de frica unor *prigoane* închipuite, din partea puternicilor vremelnici, spuneţi-le: **femei cu musteţi** şi lăsaţi-i *în plata sfântului,* să păzească mai departe cluburile şi să fie stâlpi neclintiţi ai cafenelelor, în loc să-şi păzească hotarele şi moştenirea, de cutropitori.

Iar voi, surioarele mele harnice şi cuminţi, ce sunteţi pătrunse de *primejdia* jidovească, aruncaţi *acul şi fusul* la sunetul de alarmă al mobilizării, şi străbătute de fiorul dragostei de glie şi de neam, cum au fost pătrunse: **Vrâncioaia,** *Elena Doamna, Ecaterina Teodoroiu* şi multe, multe altele, să plecăm să apărăm cu sila chiar şi pe cei fricoşi de ruşinea ce-i paşte.

Tiţa G. Pavelescu.

Focşani.

Către Onoraţii noştri Cititori

Acum, când trecem pragul anului al cincilea, credem că ne împlinim cea mai plăcută datorinţă faţă de onoraţii noştri cititori, aducându-le pe această cale, şi cu această ocazie, viile noastre mulţumiri pentru sprijinul dat „Infrăţirii Româneşti“, fie sub formă de abonament, fie sub formă de donaţiune sau orice altă încurajare.

La rândul nostru avem conştiinţa împăcată, că nu am scăpat un moment din vedere, scopul ce urmărim, *de a scoate la iveală pericolul jidovesc pentru ţara noastră, de a feri pe Români de acest mare pericol, şi în fine de a demasca pe toţi acei Români inconştienţi, care pentru arginţii lui Iuda, îşi vând conştiinţa, şi făcându-se unelte oarbe în mâna Jidanilor, apără interesele acestor lipitori nesătule, în dauna intereselor neamului şi a ţării noastre.*

Domniilor Voastre, onoraţi cititori, — care prin contribuţia trimisă, aţi asigurat apariţia regulată şi punctuală a „Infrăţirii Româneşti“ — Vă revine meritul cel mare, că s'a creat în opinia noastră publică, o conştiinţă naţională creştină şi o voinţă puternică şi hotărîtă, mereu în creştere de a scutura ţara, de parazitul nesaţios, viclean, şi dizolvant, *de Jidani.*

Dacă generaţia de azi, inconştientă, narcotizată de ideile umanitariste şi de principiile de libertate, de egalitate şi de fraternitate, inventate şi susţinute de oculta jidovească cu scop de a ne distruge, *şi nesătulă după câştiguri uşoare,* — fără încordări fizice şi psihice — *nu va ajunge să se deştepte din letargia ce a coprins-o şi să ne aprecieze modesta noastră activitate, depusă în serviciul Bisericii, al Tronului şi al Neamului nostru,* suntem siguri, că urmaşii noştri, cărora le va ajunge cuţitul jidovesc la os, se vor deştepta din somnul cel de moarte şi ne vor aprecia după cuviinţă.

In numele acestor urmaşi şi în amintirea nenumăratelor vieţi jertfite pentru întregirea Neamului, cum şi în interesul Patriei, în al cărui serviciu suntem, Vă rugăm Onor. cititori să binevoiţi a sprijini şi în viitor această Revistă — cu aceeaş căldură, ca şi în trecut, nizuind a o răspândi în fiecare comună din cuprinsul ţării. Fiţi convinşi, că victoriile nu se câştigă fără jertfe, jertfe despre care Dvoastră aţi dat dovadă, — şi că pe măsură ce va creşte numărul abonaţilor şi al cititorilor noştri, în aceeaş măsură va scădea primejdia jidovească.

Nimic nu este imposibil în faţa unei voinţe hotărîte şi conştiente.

Să voim deci cu toţii să înlăturăm pericolul jidovesc şi vom izbuti.

„Infrăţirea Românească“

Pentru cititori!

Fiecare bun Român este dator să citească unul dintre ziarele de mai jos:

„Apărarea Naţională" — Iaşi.
„Apărarea Naţională" — Arad.
„Solidaritatea Creştină“ — Brăila.
„Sentinela" — Focşani.
„Buzduganul" — Buzău.
„Svastica Bănatului" — Timişoara.
„Chemarea" — Botoşani.
„Facla Românească" — Bucureşti.
„Pământul Strămoşesc" — Iaşi.
„Deşteptarea" — Huşi.
„Ecoul Vâlcei“ — Vâlcea.
„Frăţia Creştină“ — Galaţi.
„Libertatea" — Orăştie.
„Lumea şi Ţara" — Cluj.
„Lumina satelor" — Sibiu.
„Idealul Nostru“ — Câmpulung-Muscel.
„Drum Nou“ — Bocşa-montană.
„Opera de Mântuire“ — Păuşeşti-Otăsău.
„Foaia noastră“ — Cluj.

In al cincilea an

Când păşim în al cincilea an de muncă, noi cei din jurul acestei reviste, aducem mulţumirile noastre bunului Dzeu, care ne-a dat tărie, învrednicindu-ne să înfruntăm toate obstacolele ce-am întâlnit în drumul nostru. In acest timp revista noastră, a denunţat marelui public românesc, pe cel mai viclean duşman dintre câţi a avut el, de când străbunul Traian ne-a adus pe aceste plaiuri. De asemenea această revistă a arătat cititorilor ei şi singurul drum ce ne poate scăpa din ghiarele acestui periculos duşman: Organizarea masselor româneşti în „Liga Apărării Naţionale Creştine“ cu semnul — 卐 — svastica, care Ligă este înfiinţată numai pentru desrobirea poporului românesc de sub jugul neamului lui Iuda.

Picătura de apă dacă cade des, scobeşte şi piatra cea mai tare „granitul“; vorba bună repetată des, prinde rădăcină. Sământa împrăştiată din coloanele revistei noastre, în multe comune a prins rădăcini adânci în inima ţăranului român de pe sate, dovadă: organizaţia L. A. N. C. din comuna Bologa, condusă de învăţăturile revistei noastre şi organizaţi într'o Cooperativă şi o Bancă populară a reuşit să pună sub călcâiul lor fălnica societate pur jidovească „Minele de granit“ din Poieni, care de un an de zile şi-a închis porţile cu toate că are un inventar de cca 140 milioane lei.

Operaţiile ce le făcea acea societate, azi le face Cooperativa „Bologana“, compusă numai din ţărani români şi care-şi întinde câmpul de activitate şi în satele vecine. De asemenea şi alte multe comune au început a se curăţi de lipitorile satelor. Nu tot aşa se întâmplă la oraşe. Iată de pildă Clujul:

In ziua de 24 Septemvrie a. c. găsindu-mă în capitala Ardealului, în Cluj, trecând prin Piaţa Unirii, mare mi-a fost mirarea văzând aproape toate prăvăliile şi magaziile închise. Ce însemnează aceasta? Intreb pe primul cunoscut. — Ce să fie, Jidanii-şi serbează azi *„Ziua Lungă“*, iar toate prăvăliile închise sunt ale lor...

De curiozitate am făcut o mică statistică cu următorul rezultat:

In Piaţa Unirii 17 prăvălii deschise şi 31 închise; în Calea Regele Ferdinand, între Piaţa Unirii şi Mihaiu Viteazul 24 prăvălii deschise şi 48 închise; în Piaţa Mihaiu Viteazul 8 prăvălii deschise şi 64 închise; în Str. Gheorghe Bariţiu *nici una deschisă* şi 21 închise.

Total 49 prăvălii deschise şi 164 închise.

Ce înseamnă aceste cifre? Aceste cifre vorbesc clar, că: Bogăţiile acestei ţări şi azi după 10 ani dela înfăptuirea României-Mari se găsesc în mâinile străinilor, dar mai ales în mâinile Jidanilor.

Dacă în centrul capitalei Ardealului, din 213 prăvălii, în *„Ziua Lungă“* erau închise 164 şi numai 49 erau deschise, iar din acestea din urmă abia 4—5 în mâinile Românilor, înseamnă că în timp de zece ani, noi Românii, foarte puţin am înaintat pe terenul economic, mai ales la oraşe rămânând şi pe mai departe robiţi economiceşte de către fiii poporului ales.

Cu toată starea de plâns în care se găsesc oraşele, nu desnădăjduim, sperăm că nu va trece mult timp şi revista noastră va putea lumina şi cele mai întunecate suflete româneşti, cari azi se lasă coade de topor în mâinile Jidanilor, lăsându-se orbiţi de arginţii lor şi lovesc la temelia scumpei noastre patrii, fără să-şi deie seamă, că-şi taie craca de sub picioare.

Având speranţă în bunul Dzeu, care a cruţat naţia română, o mie de ani, de toate popoarele barbare, ce au năvălit peste ea, că ne va apăra şi de data aceasta şi nu ne va lăsa să ajungem unde a ajuns poporul rus, care a ascultat de vorbele amăgitoare ale Jidanilor bolşevici, întocmai ca Eva, care a ascultat de diavolul, transformat în şarpe.

Nu disperăm, fiindcă pentru desrobirea noastră politică, bunul Dzeu ne-a trimis pe Marele Rege Ferdinand I-ul şi brava Armată Română, iar pentru desrobirea noastră din ghiarele Jidanilor, Bunul Dzeu a trimis L. A. N. C. în frunte cu Dnii profesori Cuza, Cătuneanu, etc.

De aceea în numele organizaţiei L. A. N. C. din comuna Bologa, judeţul Cluj, zic din toată inima:

Trăiască Regele! Speranţa noastră;

Trăiască Armata Română! Care ne-a eliberat;

Trăiască L. A. N. C.! Scutul nostru, contra Jidanilor...

Ioan Potra.
Bologa.

Către ţinta cea mare: Un Cotidian al L. A. N. C.

Neamul românesc îşi trăieşte cele mai grele zile ale istoriei sale. O soartă păgână a făcut ca poporul nostru, de când s'a pomenit el, să fie numai vită de muncă în ţara lui, pentru ca pe spinarea şi din sudoarea lui să se îngraşe şi să huzurească toţi veneticii din lumea largă.

Tăria rassei şi oamenii mari, dăruiţi de D-zeu în vremile cele mai grele, au făcut să nu ne peară naţia sub potopul loviturilor vrăjmaşe. Iar un noroc neaşteptat, stropit cu sângele sutelor de mii din cei mai buni fii ai neamului, ne-a întregit moşia străbună.

Dar astăzi oraşele ţării nu mai sunt româneşti. Pe trei sferturi ele sunt ale străinilor, aproape toţi numai *Jidani.*

Şi cu ele comerţul, meseriile, industria şi toate bogăţiile ţării au ieşit din patrimoniul naţional. Şi nu numai oraşele, dar chiar provincii întregi, ca Maramureşul, au fost desnaţionalizate. Românul este pur şi simplu desmoştenit pe pământul lui.

Şi nu numai pământul, dar şi sufleful ne este otrăvit. Moravurile şi cultura ne sunt ameninţate. Insăşi existenţa noastră ca naţie este astăzi în joc.

Cine ne va mântui în ceasul acesta cumplit? De unde vor ieşi un al doilea Avram Iancu, un nou Tudor Vladimirescu?

Oameni mari, patrioţi clar-văzători, ne-a dăruit Cerul şi în vremurile acestea, *Cuza* cel dintâi, apoi *Paulescu, Şumuleanu, Cătuneanu, Codrenii* şi ceilalţi, au dat din timp alarma. Trâmbiţele lor au adunat oaste şi lupta împotriva duşmanului nimicitor dinăuntru a început.

Dar ţara ni-e mare, naţia împrăştiată, şi duşmanii nu dorm nici ei. Trebuesc goarne puternice, pentru ca alarma să fie auzită şi înţeleasă până în cele mai îndepărtate ungheruri, pe unde trăeşte suflet de Român.

Gornişti avem. N'avem goarne destule, ca să scoale massele. Aceasta numai o presă puternică o poate face. Puţinele periodice, pe cari le avem astăzi, au desigur un rol nepreţuit. Printre ele revista *„Infrăţirea Românească“*, care de ani de zile, înfruntând toate piedicile, stă la postul de onoare, între cele din locul de frunte.

Dar nu este destul. Oricât de frumos scrise şi de bine susţinute, periodicile bilunare, şi chiar săptămânale, în ceasul de acum, nu ajung

pentru a întreține o opinie publică generală și a trezi massele. *Ne trebue un ziar cotidian.* Acolo trebue să tindem.

Până atunci, făcând zid în jurul organelor de astăzi, pentru a le susține și răspândi cât mai larg, să ne străduim din toate puterile și să ne hotărîm la orice sacrificii, pentru a ajunge la ținta cea mare: *o presă cotidiană a L. A. N. C.*

Dr. H. Vasiliu
fost deputat al L. A. N. C.
Botoșani

Ofensiva culturală

Al doilea act al comediei liberale

După „ofensiva grâului", atât de mult trâmbițată, dar nerealizată de către guvernul liberal, urmează continuarea comediei: „ofensiva culturală".

Pentru a înțelege actul al doilea, trebue să fac un mic rezumat asupra conținutului actului prim:

Fiind valoarea mondială a grâului, 900 lei, iar cerealiștii jidani ai României, organizați prin Cahal, au redus prețul grâului la 640 lei, — guvernul liberal a pornit o campanie în presa liberală, pentru revalorizarea grâului. Această campanie s'a numit „ofensiva grâului", care nu a adus nimic pozitiv pentru țăranul român. Grâul nu s'a ridicat peste 700 Lei, în schimb, Jidanii au câștigat miliarde prin speculă.

In fața acestui pericol național, singură presa Ligii Apărării Naționale Creștine, și-a făcut datoria, arătând pericolul și îndemnând pe plugari să nu-și vândă grâul. Partidele amestecate cu Jidanii și presa lor nu au suflat un cuvânt; iar ofensiva cea mare, trâmbițată cu atât sgomot, a îmbogățit pe asociații semiți.

Acum vine cealaltă ofensivă: „ofensiva culturală". Iată cum se prezintă aceasta de fapt: la Timișoara avem un liceu românesc cu 7 clase (I. II și III paralele); iar în județul Timiș—Torontal, avem 2 licee cu câte trei clase. La liceul din Timișoara au absolvit circa 100 elevi români clasa III și așteaptă să continuie studiile în clasa IV. Așa este firesc să fie și așa se face și în liceele din Honolulu.

Dar ce este posibil în Africa, nu este posibil în România condusă de Dr. Angelescu, care stă alături de Fildermann, în partidul liberal.

Ce i-a trăznit prin minte dlui Dr. Angelescu? Să dea drumul „ofensivei culturale" în următorul mod: Dă ordin liceului din Timișoara că în clasa IV-a nu se pot înscrie mai mulți de 40 elevi. Deci din 100, ce au absolvit cu succes clasa a treia, 60 sunt siliți să se întoarcă la coarnele plugului fiindcă așa află de bine dl Dr. Anghelescu. Iar elevii absolvenți ai clasei III dela cele 2 licee din județ, — să plece la liceul maghiar sau jidovesc din Timișoara, fiindcă liceul românesc aplică „numerus clausus" față de Români!

Deci „ofensiva culturală" are ca scop, oprirea Românilor de a intra în școli și netezirea terenului pe seama fiilor lui Izrael, cari mâine vor fi singurii studenți ai universităților românești. Va să zică, cultura națională românească va fi reprezentată mâine, prin Honigmani, Fildermani și celelalte gunoaie iudaice, iar Valahul va ara și semăna pe seama acelora, cari profită din „ofensiva grâului".

Dl Dr. Angelescu care a dat dovadă de o mare pricepere medicală, cu ocazia operațiunii făcute lui I. I. C. Brătianu, — de prezent încearcă o nouă operațiune pe corpul neamului românesc, cu cuțitul „culturii". Să ne ferească Dumnezeu de operațiunile doctorului Angelescu, fiindcă cu siguranță ne „dă gata" și pe noi.

Iată noua „ofensivă culturală" în adevărata ei lumină; iată halul de dezorientare și nepricepere în care se sbat partidele politice, fiindcă nu știu ce vor.

De-asupra acestor zăpăciți se ridică steagul mândru al „Ligii apărării naționale creștine", unite și indisolubile, care cu un zâmbet de dispreț privește la chinul de moarte al „partidelor" și așteaptă ca să fie chemată să-și realizeze misiunea istorică pentru fericirea și prosperarea țării, — pentru preamărirea Domnului nostru Isus Hristos, a Majestății Sale Regelui și a Națiunii românești.

Intind nepătata-mi mână de frăție, tuturor fraților, cari vor să lupte pentru idealul „cuzist" și zic: blăstămul neamului să cadă asupra aceluia, care va căuta să ne zădărnicească munca.

Suntem tari, puternici și siguri de izbândă.

A. Țieranu
Timișoara

Pentru Dl Prim-Ministru Vintilă Brătianu

Cerem actualului Președinte al Consiliului, Dlui Vintilă Brătianu, care în ultimul timp va fi adunat experiență și mai ales multă amărăciune din negocierile cu Jidanii, cari acordă împrumutul, îi cerem să citească cu atenție și să mediteze asupra următoarelor rânduri scrise de marele gânditor rus *Dostoiewsky* la 1873, și dupăce va fi reflectat îndelung, să se gândească și la viitorul țării pe care astăzi o conduce și mereu spune că o iubește. Iată-le:

„Domnia lor este aproape, domnia lor completă. Se apropie triumful ideilor înaintea cărora nu mai suflă un cuvânt sentimentele de omenie, setea de adevăr, sentimentele creștine naționale și chiar sentimentele de mândrie populară ale națiunilor din Europa. Ceeace vine este materialismul, setea oarbă și rapace de bună stare materială personală, setea acumulării aurului prin orice mijloace; iată ce este considerat ca un scop superior, ca rațiune, ca libertate, în locul idealului creștin de mântuire prin singurul mijloc al acelei mai strânse uniri morale și frățești între oameni.

„Se va râde și se va spune că acestea nu vin nici decum dela Jidani.... Se va întâmpla un fapt pe care încă nimeni nici nu-l poate concepe. Toate aceste parlamentarisme, aceste teorii civile în cari se crede astăzi, acumulările de bogății, băncile, științele, toate acestea se vor prăbuși într'o clipă și fără a lăsa urme, afară de Jidani cari atunci vor ști ce vor avea de făcut, așa încât aceasta se va întâmpla în folosul lor. Aceasta se apropie, bate la ușă.

„Da, este în preajma căderii, Europa voastră, în preajma unei căderi universale, generale, teribile.

„Toți acești Bismarci, Beaconsfield-i, Republica franceză, Gambetta și alții, toți nu sunt pentru mine decât o aparență. *Stăpânul lor, precum și stăpânul întregii Europe, este Jidanul și banca lui.* (Ai simțit-o, Domnule Prim-Ministru Brătianu la contractarea împrumutului? Nota redacției). Vom vedea ziua când el va pronunța un veto și Bismark pe negândite va fi măturat dela putere ca un snop de pae. Iudaismul și băncile domnesc asupra tot, atât asupra Europei, cât și asupra învățământului, asupra întregii civilizații și asupra socialismului și mai ales asupra socialismului căci prin ajutorul său Iudaismmul va smulge din

rădăcini cristianismul și va distruge cultura creștină.

„Și dacă din aceasta nimic nu iese, decât anarhia, atunci în fruntea tuturor se va găsi Jidanul; căci deși predică socialismul, el va rămâne în calitate de Jidan, în afară de socialism împreună cu frații săi de rassă; și când toată averea Europei va fi jefuită, va subsista singură banca Jidanului".

(Vezi L. de Poncins, Les forces secrètes de la Rèvolution Paris 1928, Editions Bossard, pag. 215—16). **Redacția.**

Democrația partidului național-țărănesc

Democrația (guvernarea poporului prin popor) este lozinca dlui Maniu și Vaida, adoptată și decretată oficial, în adunarea dela Alba-Iulia, din 1 Decemvrie 1918. Aceeaș democrație a fost și este slăvită până la ceruri, de dnii Mihalache-Madgearu, dela apariția dumnealor pe orizontul politic al României, iar astăzi, cele două partide fuzionate — partidul național român și partidul țărănesc — fac sforțările cele mai desperate ca să inaugureze în țara noastră democrația partidului zis național-țărănesc, sau ceeace este echivalent, prin guvernare, să-și căpătuiască acum el aderenții și să-și sature flămânzii.

Nu vom discuta aici, dacă democrația este sau nu cea mai fericită formă de guvernământ din punct de vedere național în România-Mare născută din războiul mondial, nici aceea, că România chiar azi, fără guvernarea democratică a dlui Maniu-Pistiner și Blank, **este prea democratică,** dar vom arăta că ce înțelege acest partid prin democrație; și ce ar însemna pentru țară democrația lor; și care sunt efectele de până acum a ei? Și ca să nu fim acuzați de ponegrire, această dovadă n'o facem noi, ci lăsăm s'o facă **tovarășii de idei și de luptă** ai dlor: Maniu-Mihalache, s'o facă **cetățenii dlui Vaida, națiunea sfântă** (am codeș), — Jidanii.

Lăsăm deci să urmeze în traducere românească manifestul electoral al blocului jidănesc din Ardeal, care a fost răspândit în secret, prin mijlocirea rabinărilor și sinagogilor, la toată Jidănimea din Ardeal, cu ocaziunea alegerilor generale, ce au avut loc, la 7 Iulie 1927. Notăm, că acest manifest provăzut cu fotografia Jidanului Dr. Fischer József, este redactat în limba maghiară, că traducerea este absolut în conformitate cu originalul. Originalul îl țin la dispoziția orișicui:

„Cetățeni, alegători Jidani!

Cuvântul Regelui și legile Țării, cheamă la urna de votare cetățenii Țării, ca prin o apăsare de sigil să demonstreze convingerea politică.

Joi, 7 Iulie toți ne înșirăm înaintea urnelor și tot Jidanul conștient trebue să știe, că în acest moment înălțător fiecare singur își croește soartea, deoarece chiar și un vot poate fi decisiv în circumscripția respectivă.

Cel ce vrea, ca Jidănimea din Ardeal **să aibă purtător de cuvânt în parlament,**

Cel ce vrea, ca în alegerile generale **să iasă biruitoare democrația ce respectă drepturile Jidanilor**

acela cu ◯ roata

depe lista partidului național-țărănesc votează, cu care blocul jidovesc ardelean a încheiat cartel electoral și pe a cărui listă din Maramureș, în locul al doilea e candidat

Dr. Fischer Jozsef

președintele blocului electoral jidovesc din Ardeal.

A trecut timpul promisiunilor și amenințărilor. Alegerea e secretă. In cabina de alegere fiecare rămâne singur, cu conștiința sa și singur **conștiinții sale răspunde, că pe care listă apasă sigilul.**

Conștiința noastră, soartea noastră și a copiilor noștri, pretinde, ca toți să apăsăm sigilul „VOTAT" pe lista partidului național-țărănesc, ca prin votul nostru, să ajutăm ajungerea la putere a democrației române, fiindcă prin aceasta ne clădim viitorul nostru.

Deci la urne!

Votați cu ◯ roata!

Blocul electoral jidănesc din Ardeal".

Pe contrapagină e fotografia candidatului, apoi urmează:

„Dr. Fischer Jozsef

președintele blocului electoral jidănesc din Ardeal, care în baza programului blocului electoral, pleacă la lupta electorală în Maramureș, pe lista partidului național țărănesc.

Dr. Fischer József, candidatul de deputat al Jidănimii din Ardeal, este personajul cel mai marcant jidovesc din Ardeal, care aproape de zece ani stă pe frontul social jidovesc. In acest timp cu pricepere fără păreche, cu devotament fără margini și cu muncă jertfitoare de timp și energie, a luat parte la orice acțiune pozitivă jidănească.

Alegerea lui este, interesul unanim al întregii Jidănimi din Ardeal, pentrucă interesele noastre morale și materiale deopotrivă pretind, ca să avem purtător de cuvânt în parlament. Iar pentru acest rol, cel mai acomodat este: Dr. Fischer Jozsef, care și până acuma și înafară de parlament a fost cel mai autorizat reprezentant al Jidănimii din Ardeal".

Cetiți cu atenție acest document și veți vedea, că este cea mai sinceră mărturisire posibilă, realizând totodată cea mai reușită, mai fidelă fotografie a partidului național-țărănesc!

Așa este! „Democrația română" — democrația partidului național-țărănesc — are înscris în programul său politic și de guvernământ, **respectarea drepturilor Jidanilor!** O spun cetățenii neîncrezători și realiști, cei pe cari nu-i poți seduce și momi cu simple promisiuni electorale, cetățenii extrem de precauți în alegerea „goimilor", în care își pun încrederea. O spun Jidanii, cari știu ce spun și pe ce bază o spun. O spune Fischer, Moskovits și ceialalți matadori național-țărăniști circumciși, miile de caftane cari dau grosul adunărilor acestui partid, dupăce mai întâi au luat avizul șefului spiritual și protectorului acestui partid, a jupânului Aristide Blank, cum și aprobarea Alianței Izraelite Universale, ca purtătoarea de grijă a tuturor Jidanilor depe glob.

Dar chiar de nu ne-ar spune-o ei, simțim și noi creștinii adevărați ce este democrația național-țărănistă. Am văzut-o cu ocazia „marilor adunări" național-țărăniste ținute în acest an la Iași, Craiova, București și Sfânta cetate Alba-Iulia, dela cari n'a lipsit falanga de oratori-cușeri! Și desigur fiecare bun creștin, a avut ocazii nenumărate să vadă sublima democrație chiar în cercul său localnic, cum ni s'a dat și nouă Someșenilor mai recent la alegerea parțială de senator din 23 Sept. a. c. dela Năsăud, să vedem agenții electorali și șefii național-țărăniști, făcând intervenții pe lângă președintele biroului electoral, să încuviințeze votarea cu precădere a „neamului ales", din motivul că îi ajunge „șabăs"-ul Iom-Kipurului și atunci n'ar putea vota — ceeace dija ar fi o mare pierdere pentru Țară — cum tot aceștia, alergau în goana mașinelor aducând la vot caftanele unsuroase.

Aceste fapte și altele similare fac dovadă deplină, că „democrația română" a dlor Maniu-Mihalache are înscris **cu litere, de aur jidovesc** în programul de guvernământ mai presus de toate: „respectarea drepturilor jidănești".

Această „democrație-română" este pavăza sorții Jidanilor și copiilor lor, a cărei venire la putere înseamnă, venirea la putere a fiilor lui Izrail în Țara Românească, înseamnă asigurarea viitorului de aur al Jidănimii, în România; „democrația română", mai înseamnă apoi și „egala îndreptățire a tuturor naționalităților", pretinde dreptul fiecărei comune și județ de a întrebuința în administrație și justiție limba majorității locuitorilor din comună, sau județ. Deci ea nu luptă și nu este pentru a ajuta și

îmbunătăţi soarta ţăranului şi poporului român, care este Ţara, dar luptă pentru soarta Jidanilor şi altor duşmani ai poporului şi Ţării şi pentru câştigarea de şi mai mari drepturi acestora.

Efectele de până acum a acestei „democraţii" le simţim dureros, le-am văzut şi le încrestăm zi de zi. Aroganţa şi obrăznicia crescândă a „naţionalităţilor egal îndreptăţite", bârfirea şi ponegrirea Ţării în străinătate, lanţul nesfârşit de comploturi comuniste: dela Arad, Timişoara, Oradea, Cluj, Chişinău etc. cum şi propaganda rothermeristă, ce tinde la violarea integrităţii teritoriale a Statului Român, nu sunt oare toate efectele momentane ale criminalei democraţii? Oare nu această absurdă şi nebună democraţie alimentează, stimulează şi apără toate curentele destructive, demoralizatoare şi subminătoare în Stat? Tot ea, prin demagogia deşanţată practicată la alegeri şi adunări şi debitată prin ziare, a făcut din bravul şi blândul ţăran român, un element zdruncinat ca fond sufletesc, neîncrezător într'un viitor mai bun şi duşmanul Statului său propriu. Dânsa, ne-a adus lipsa de respect faţă de religie, justiţie, armată, administraţie, Guvern şi Rege, într'o măsură cunoscută numai în Statele pornite pe povârnişul revoluţiei şi anarchiei. Jandarmeria, custodele liniştei şi ordinei interne, nu este mereu calul ei de bătaie, înfăţişată ca duşman al poporului, apoi ridiculizată, **cu toate că — durere — la noi nici nu există jandarmerie în adevăratul înţeles al cuvântului!** Şi ca buchetul efectelor de până acum a idolatrizatei democraţii să fie complect, trebue să amintim, că tot dânsa ne-a profanat Alba-Iulia istorică, mărturia marelor fapte şi acte naţionale, prin vestita adunare a partidului naţional-ţărănesc din acest an, dela care Jidanii, socialiştii, irendentiştii, bolşevicii, intelectualii români uitaţi de sine şi ţăranii prostiţi şi îmbătaţi de demagogi şi şarlatani ce-şi zic Români, aşteptau izbucnirea revoluţiei şi prin ea ajungerea la putere a „democraţiei" ! Tot ea ne-a dat contra-parlamentul din Bucureşti, ruşinea neamului şi anomalia constituţională. Şi dacă nu i se va opune **forţa vie a naţiunii,** ne poate da în viitor: republică, soviete, comisari ai poporului, cu experienţele lugubre ale Ungariei lui Bela Kohn şi ale Rusiei lui Troţchi şi Braunstein.

Vedeţi dar Români, ce ar însemna ajungerea la putere a preamăritei democraţii, stăpânirea nu numai de fapt — ca azi — ci şi de drept, a României de către Jidani! Ar însemna transformarea României — pentru care la Oituz, Mărăşti şi Mărăşeşti zimbind s'au dus în moarte 800.000 de dorobanţi ai Vechiului Regat, la Gorlice-Ivangorod, Drava, Sava-Timoc, Isonzo-Asiago li s'au găurit piepturile de gloanţe şi au adus greu tribut de sânge mândrii flăcăi ai Ardealului, Maramureşului, Banatului, Basarabiei şi Bucovinei, trecând în momentul auzirii sunetului goarnei frăţeşti, prin sârmele ghimpate, la aliaţii ţării mame — într'un Stat poliglot, în care în loc de Duminică s'ar serba Sâmbăta, Biserica dominantă ar fi sinagoga şi ar stăpânii Jidanii. Rudele şi urmaşii celor prin a căror sânge s'a făurit şi mărit Ţara n'ar fi decât slugi flămânzi şi umili celor cari în timpul groaznicului măcel au pactat cu inamicul, au tradat Ţara şi s'au îmbogăţit din sărăcia şi lacrimele văduvelor, orfanilor rămaşi la vatră. Acea stăpânire nu este **democraţie** (guvernarea poporului prin popor) ci **jidocraţie** guvernarea poporului prin Jidani!

Iată deci „democraţia" partidului zis naţional-român şi ţărănesc. Priviţi fraţi Români şi creştini sfânta „democraţie" a dlor Maniu-Vaida-Mihalache-Stere-Madgearu-Răducanu şi nepoţeilor lor, notaţi bine, apoi strigaţi: „Ecce homines", iată oamenii, iată **„democraţia română"!**

In faţa situaţiei îngrijorătoare în care a adus Ţara pomenita democraţie, avem o singură nădejde. Dacă cuminţenia proverbială şi instinctivă a poporului român sau providenţa divină nu-i va pune stavilă **democraţiei** — minciună, nimicitoare de Ţară — se vor găsi Arcaşi şi Legionari — cămăşi negre romăneşti — cari treziţi la realitate de alarma dată de L. A. N. C. şi adunaţi sub faldurile tricolorului împodobit cu svastica, vor striga pentru moşia şi Ţara lor, din sute de mii de piepturi: **destul a fost,** „veto"!

Români şi creştini, deşteptaţi-Vă, intraţi cu mic cu mare, ţăran şi domn în şirul luptătorilor L. A. N. C.-ului. Nu uitaţi că pornim în luptă cu cuvintele: Hristos, Regele, Naţiunea şi că „cine nu-i cu noi, e contra noastră"! Şi cine e contra noastră, dacă e creştin şi Român, e contra lui şi contra Ţării! Programul nostru este uşor de priceput: „România a Românilor".

Dr. Iosif Tăpălaga
advocat,
Rodna-Veche (jud Năsăud).

Suntem lipsă la datorie.

Am fost poate singurul care, în mod constant, am relevat mizeria în care trăeşte ţărănimea aşezată în părţile deluroase ale judeţului Someş. Sunt într'adevăr comune, — şi nu-s puţine, — unde lipsa de hrană este endemică, incultura are aspectul sălbătăciei, iar Evreii trăesc mai boereşte ca ori unde în lume. Vin lighioanele cu puzderii de copii, aducându-şi toată bogăţia în batiste, se aşează la margini de târguri şi reuşesc în timpuri scurte a-şi încropi averi însemnate. Târgurile Spermezeu, Reteag, Lăpuş, Gâlgău, Ileanda-Mare, să nu mai amintesc comunele mai mari, sunt acaparate exclusiv de javrele galiţiene şi toată truda ţăranului român se scurge în tejghelele acestor ploşniţe nesăţioase.

Am nădăjduit că administraţia românească va nizui la extirparea hoardelor parazitare; — grozav ne-am înşelat. Ştiam pe vremuri, că Ungurii sunt înfrăţiţi cu Jidanii şi că le convine a lăsa populaţia română să fie jecmănită de Evrei; *nu credem că administraţia română va continua opera asupritorilor de eri.* Realitatea ne obligă să mărturisim că nu s'a schimbat nimic. In loc ca notarii evrei să se împuţineze, ei au sporit considerabil; în loc ca comerţul să treacă în mâni creştine, a sporit uimitor numărul Evreilor gheşeftari fără scrupule de cinste şi bun simţ. Aceasta-i realitatea spusă fără înconjur şi toţi aceia cari susţin contrarul sunt duşmanii naţiunii române şi trebuesc consideraţi ca atare.

***

Am fost la Dej în ziua deschiderii anului şcolar la Şcoala inferioară de comerţ. In treacăt merită să subliniez că această şcoală a luat fiinţă şi trăeşte numai prin truda directorului ei dl Ion Bot. E una dintre puţinele şcoli ale judeţului Someş, care răspunde necesităţilor reale ale acestui ţinut. Ştiam de existenţa şcolii şi eram bine informat de peripeţiile începutului. Cunoşteam pe directorul ei — un om de iniţiativă şi suflet de adevărat gospodar — însă n'am avut prilejul a cunoaşte desvoltarea şi progresele şcolii. Acum am aflat. Un infim număr de copii, adunaţi cu arcanul de pe sate, formează clientela şcolii. Copiii mai răsăriţi se înghesuie în licee şi după câţiva ani de studii

rămân nişte neispră.iţi, îngroşând şleahta intelectualilor semidocţi. Alţii, cari reuşesc a pune mâna pe o diplomă, îşi înhoalbă ochii înd ‚bitociţi de foame pe străzile oraşelor în căutarea de slujbe.

M'am lămurit. Sper că ori cine a urmărit scrisul meu e în clar cu situaţia. Rezultatul demagogiei oficiale apare în toată goliciunea lui. In loc ca şcoalele inferioare de comerţ şi meserii să fie inţesate de copiii Românilor înstăriţi, cari să poată forma o puternică clasă mijlocie, părăginesc. Am avut pe vremuri o bine organizată ţărănime şi n'am dus lipsa intelectualilor. Acum avem aceeaş ţărănime, natural mai sărăcită de urmările răsboiului şi un contingent de intelectuali din unele ramuri chiar surplus, dar n'avem încă formată clasa mijlocie. N'avem, exact aceea ce ne trebuia. Vrem să înlocuim Evreii cari se pun curmeziş în calea progreselor de bună stare a populaţiei rurale, oficialitatea vrea acelaş lucru; nu s'a făcut însă nimic pentru a trece la realizări practice. Acesta-i adevărul.

* * *

Să nu se creadă că şcoala amintită din Dej s'ar afla într'o asemenea situaţie din întâmplare. Am fost la Şcoala de arte şi meserii din Năsăud, condusă de dl Cosmiţa, un excelent organizator, venit pe plaiurile noastre din vechea Românie cu buna intenţie de a ne ajuta să scăpăm din lanţul nevoiaşei noastre gospodării săteşti. Un om foarte bine intenţionat — dar fără noroc — şi nu din vina D-sale. Din 30 de burse repartizate pentru cl. I. mai are disponibile şi azi 9 şi caută amatori.

Mai de reţinut apoi faptul că bursele nu s'au distribuit în urma unor examene cari să permită selecţionarea elevilor, ci toţi copiii veniţi sunt bursieri. Nu i-ar molesta şcoala pe părinţi cu vre-o contribuţie Doamne păzeşte de teama să nu-i supere şi să-şi reia copiii acasă.

* * *

Se ţipă în lung şi latul ţării că orfanii de răsboiu pier de foame, că nu li se dă nici o educ.ţie, că mai ştiu eu ce şi şcolile practice adună elevii aproape depe stradă de teamă să nu cadă în lotul celor vrednice de desfiinţat. Nu e vina Statului că s'a ajuns la această situaţie paradoxă; e vina autorităţilor dela ţară. Orfanii de răsboiu cari mai există sunt potriviţi pentru asemenea şcoli.

Numai cât că Românii de după răsboiu mai au o boală: boala cerşitului. E suficient ca cineva să fie văduvă sau orfan de răsboiu pentruca să aibă dreptul a pretinde ce-i trăzneşte prin cap. Statul face enorme sacrificii pentru ajutorarea lor, de cari însă nu se împărtăşesc decât tot aceia cari nu-s tocmai avizaţi, însă ştiu să terorizeze administraţia publică. Cazul orfanului Ion Cimbru din Gârbou, relevat de „Curentul" prin articolele dlor Pamfil Şeicaru şi Cezar Petrescu, ne desvăluie totul. Toată mentalitatea populaţiei nevoiaşe dela ţară se rezumă în cazul: „Ion Cimbru & Comp." (şi cei trei prieteni ai lui). Ion Cimbru în etate de 12 ani a vrut cu orice preţ, să se facă domn, adică cel puţin advocat sau medic. Cu sprijinul Statului a urmat în anul şcolar 1927/28 clasa I. la liceul „Dr. Const. Angelescu" din Cluj unde la finea anului a fost clasificat cu media generală 3 şi câteva puncte. S'a remarcat în acest timp printr'o operaţie de fals. I s'a dat un bon să-şi cumpere pe cheltuiala Statului cărţi şi rechizite şi d. Ion Cimbru, găsind că mai are nevoie de geantă de piele şi tocuri cu rezervor n'a stat mult pe gânduri ci şi le-a trecut pe bon. Adică: domnul Ion Cimbru la vârsta de 12 ani elev în cl. I de liceu a apreciat că fiind orfan de răsboiu merită ca Statul să-i plătească geantă de piele şi toc cu rezervor! Că d. Ion Cimbru n'a întrunit nici la o materie media de promoţie e altă căciulă. Cauza lui a fost susţinută cu multă căldură de doi reputaţi publicişti români şi d. Ion Cimbru are toate şansele a se face domn. Autoritatea superioară competentă n'a căutat să afle care este situaţia orfanului, ci pur şi simplu l-a plasat la liceul din Dej. E un caz caracteristic al modului cum îşi îndeplineşte administraţia îndatoririle. Dacă se făcea o anchetă, cum altfel era foarte logic, orfanul Ion Cimbru şi companiştii lui ajungeau într'un institut corector. Fiindcă nu s'a făcut ancheta cuvenită rămâne ca Ion Cimbru să ia loc într'o puşcărie, când va fi domn şi după ce va fi falsificat din nou acte publice mai importante sau va da foc unei mari magazii publice de aprovizionare. Fără intenţia de a jigni pe nimenea, înclin să cred că directorii şcolilor de comerţ şi meserii, pustii, ar fi fost fericiţi dacă îşi puteau înşirui între elevi pe Ion Cimbru. Insă vedeţi Dv. nu-s de treapta lui Ion Cimbru asemenea şcoli; Ion Cimbru vrea să fie „domn"!

* * *

M'am extins mult asupra cazului Cimbru, eram dator însă să o fac. Revenind la subiectul scrierii suntem obligaţi să reedităm vechea constatare: *n'avem clasa de mijloc şi nu vedem nici o măsură practică luată pentru a împlini acest gol.* Ori neavând meseriaşi şi comercianţi cu pregătiri, Români, nu vedem posibilitatea scăpării de Evrei. Cu bâta — să fim sinceri — nu merge. Bâta am întrebuinţat-o la timpul său foarte bine şi foarte la locul ei, însă bâta nu formează un mijloc de realizări practice. Cu bâta şi famfare am dat semnalul de luptă în contra Evreilor, lupta aceasta a prins rădăcini şi nu va fi slăbită până nu s'a înfăptuit idealul: România a Românilor.

Rămâne deci bine stabilit: la ajungerea scopului pentru care luptăm toţi cei adunaţi în L. A. N. C. ne lipseşte clasa de mijloc. Creiarea acestei clase formează un punct important din programul nostru. Suntem lipsă la datorie atunci când şcolile cari ne dau cea mai de seamă mână de ajutor, n'au elevi.

At. Motogna
Cluj.

Din propaganda dela Braşov.

Pericolul evreesc trebue studiat.

In vorbă despre Evrei, mai ales cu intelectuali, cari se pretind a şti multe, mi s'a întâmplat adeseori, ca să-i învit destul de categoric şi serios, ca să binevoiască şi această materie a o studia primadată, cât de cât, şi-apoi să discute.

Chestiunea Evreească este o chestiune complicată.

Instinctul de conservare ne impune studierea acesteia, spre a o putea trata cum trebue, spre binele şi interesele vitale ale naţiunii. Numai iubitorii de argint, pasionaţii bunurilor materiale, vânduţii Jidanilor, jidoviţii, se nervozitează atunci, dacă încerci a le descoperi pericolul evreesc. Ceilalţi te ascultă cu plăcere şi-ţi sunt mulţumitori, dacă le pui la dispoziţie cărţi, sau alte documente de natură antisemită. Propaganda noastră, nefiind propagandă de partid, interesează deopotrivă pe tot Românul nepreocupat. Ea este de interes naţional, deci se va infiltra în toate partidele şi le va schimba ideologia lor.

Ideea naţională va triumfa şi în partide, angajându-le la muncă comună şi rodnică şi abandonând

totodată fricțiunile și certele de azi, defecte, ce ne depărtează atât de mult de consolidare.

Triumfând ideea națională în partide, concomitent, cu Jidanii, susținătorii, tuturor certelor dintre frați, va dispare și puterea covârșitoare a acestora în diferitele partide politice. *Propaganda noastră nu este agitație dușmănoasă contra nimănui,* **ea este studiu, și ca atare se comportă ca un adevăr, ce odată dovedit, rămâne axiomă: — Nu se mai discută, — ci se acționează.**

Convingerile relatate aci, parte le-am avut, parte le-am câștigat în decursul propagandei mele dela Brașov din vara trecută, pe care, în interes instructiv o voiu arăta în cele ce urmează: Mi-am alcăluit o colecțiune din următoarele cărți: 1. *Călăuza Bunilor Români.* 2. *Numerus Clausus* de A. C. Cuza. 3. *Cuvinte Adevărate* de I. C. Cătuneanu. 4. *Jidanii în Comerț și secretul reușitei lor.* 5. *Jidanul Talmudist,* traducere de Căp. Beleuță. 6. *Svastica* tragedie de Costia Rovine. 7. *A treia sută de păreri despre Evrei* adunate de Căp. Beleuță. 8. *O scrisoare a lui Chamberlain.*

Țin să amintesc că lista am compus-o la repezeală din cărțile ce mi-au stat la dispoziție în Cluj. Cărțile, toate sunt bune. Însă, mi-a lipsit una, din cetitul căreia eu însumi am devenit antisemit convins: *Spitalul-choranul-francmasoneria* dlui prof. Paulescu. Din aceasta nu se mai află în circulație nici un exemplar. Dl prof. Paulescu *ar trebui să retipărească această carte într'un număr suficient de exemplare, ediție simplă și ieftină.*

Colecțiunea voiu complecta-o pe viitor, trecând-o în județele vecine, și cu alte opere bune. Indispensabilă mai este *Naționalitatea în Artă* de dl A. C. Cuza.

Colecția mea distribuită în Brașov și constătătoare din cele 7—8 cărți nu costă în întregime mai mult de 200 lei. Socotind câte o colecțiune de fiecare comună, în județul Brașov mi-au trebuit vre-o 40 de colecții à 200 = 8000 Lei. Ceva rabat, zicem *1000* Lei; rămâne 7000 (adecă: Șaptemii) lei, sumă ce mi s'a pus la dispoziție dintr'un mic *fond personal* de propagandă, ce noi înșine ni l-am adunat aici, la Cluj.

La Brașov, luând contact comună de comună cu preoți și învățători, m'am întreținut cu ei individual ore întregi legând relațiuni și prietenii chiar cu oameni pe cari poate pentru prima oră i-am întâlnit. Atingând coarde comune și descoperind aceleași păreri în ce privește *Pericolul evreesc,* nu este mirare că ne înțelegeam așa de repede. Am arătat însemnătatea cărților aduse: sunt astfel alese ca împreună cetite, cetitorul să devină pe deplin edificat în ce privește acțiunea evreească. I-am rugat că în 5—6 săptămâni să le citească și să se edifice astfel cât mai mulți în ce privește această chestiune, ca apoi să le putem ridica și transmite cu acelaș scop aiurea. O mare parte din preoți, învățători etc. primind colecția, mi-au răscumpărat-o pe loc cu propriul lor obol, luându-și angajamentul solemn, de-a o pune la dispoziția publicului cetitor în biblioteci, casine, șezători etc. Ceialalți mi-au promis această răscumpărare din surse ce ulterior le vor căuta, cu acelaș scop, căci toți înțeleg necesitatea de-a face ca pericolul ce ne amenință să fie cunoscut în păturile largi ale poporului.

O singură excepție: Rotbavul, unde dl I. Marin, paroch ort. angajând transarea colecțiunii, la vre-o 3 săpt. mi-a restituit-o cu aceea, că n'o poate transa în Rotbav cu nimeni. Scuzele mele vere; eu i-am spus că nu te pot cruța, căci voiu fi nevoit să scriu acestea în darea mea de seamă.

Am speranța că la sate cel puțin intelectualitatea până acum a răsfoit aceste cărți, edificându-se complect. Și am speranța, că cine cunoaște această chestiune, devine propagatorul ei înflăcărat. Se impune această datorință în primul rând preoților, cari din oficiu sunt apărători ai bisericii creștine; dupăcum rabinării din oficiu sunt uzurpătorii bisericii creștine.

Sunt foarte curios să constat în vacanța crăciunului rezultatele lecturii antisemite și ravagiile ei.

De altfel, sper că până atunci să avem la Brașov prefect nou, care va fi mai aproape de litera legii și nu-mi va mai pune piedeci în propagandă. In fine și Brașovului și Țării Bârsii i se poate permite luxul, de-a asculta o propagandă civilizată, un adevărat studiu al chestiunii evreești.

Până atunci iubiți Brașoveni, la revedere. Vă vine iar oaspele:

Nicolae Popa
prof. — Cluj.

Din ținutul foametei exploatată de Jidani.

Spre a scutura guvernul din amorțeala indiferenții față de populația băștinașă a Maramureșului în agonie, invităm toate ziarele românești să publice acest referat; și așteptăm în special dela presa partidului național-țărănist, să reproducă cu litere groase la locul de frunte, acest document, pentrucă numitul partid se intitulează național *adică purtând grija de sănătatea și viitorul națiunii și* țărănesc, *deci cu pretenția de a fi în special însuflețit de iubirea față de țărani și apărătorul firesc al clasei țărănești.*

Și cum suferința națională mai jos desvăluită isvorăște din această parte desrobită a țării, unde ziarul „Patria" afirmă că reprezintă glasul și simțirea poporului român, somăm acest ziar să aibă curajul civic și patriotismul cu care se laudă, să publice în coloanele sale cele ce urmează:

Foamete în Maramureș. Pe valea Vișeului în țara lui Groedel, Românul mâncă mălaiu din făină de coceni. Pâine de ovăs necernită. „Spirtul negru" făcut de Jidani, pentru otrăvirea Românilor. Pășunile stăpânite de Jidani.

Un intelectual român din Maramureș — venit la Cluj — a povestit lucrurile acestea, din ținutul lui Dragoș Vodă și al vitejilor descălecători. Sunt groaznice și de închipuit aceste stări, dat fiind că aici e vorbă, nici mai mult, nici mai puțin decât de pieirea unei părți însemnate a Neamului Românesc, popor de treabă, cândva viguros și răsboinic.

Corpul etnic al neamului din Maramureș merge spre slăbiciune totală. Precum fizicul slăbit e copleșit de parazite cari sug și ultimele sucuri de viață spre a-i grăbi sfârșitul, așa au năpădit Jidanii organismul neamului român din Maramureș, ajuns acum la ultime grade de slăbire.

Lipsa de recoltă, lipsa de muncă, incuria autorităților, a adus foametea. Iar aceasta e speculată de Jidan în modul cel mai groaznic. Țăranul din Maramureș și Țara-Oașului este în dilemă: Sau primește făină de porumb dela Jidan în așa preț că, pe la primăvară moșioara lui este transformată în proprietatea Jidanului, sau nu cumpără, și atunci: piere de foame.

Țăranul maramureșan, dealtădată radios și vesel cu capul ridicat, acum pleacă capul la pământ, parcă-și caută loc de îngropare. Ajutorul numai așa ar mai folosi, dacă ar veni grabnic.

Dar să dăm firul vorbirii marto-

rului ocular al chinurilor şi suferinţelor unui popor, care secoli de-a rândul a înălţat stindardul Românismului în acel colţ de ţară, a apărat creştinismul în contra Tătarilor năvălitori, a luptat pentru desrobirea neamului de sub călcâiul feudalului tiran, cotropitor, iar acum trebue să peară mişeleşte, sugrumat de elementul cel mai netrebnic al pământului, de Jidanul parazitar.

In Maramureş — spune informatorul nostru. — ţăranul macină ultimele grăunţe de porumb, ce a recoltat în toamna aceasta. Dar ca să sporească ceva, sfarmă şi macină separat şi coceanul. Le ameštecă şi cu aceste se nutreşte. Nu peste mult, n'are nici cocean. Aşa-i mai ales pe valea Vişeului. In alte părţi, pâine de ovăs. Făina de ovăs nu o cerne, ca să rămână mai multă. Pâinea — de s'ar putea numi aşa — miroasă a noroiu, iar ţapele din ovăs, nădușesc grumazul.

In schimb, Jidanul, acest paianjen al Maramureşului şi-a întins reţeaua. Cu banii băncilor jidoveşti, şi-a umplut magaziile de porumb aşteaptă o săptămână-două, până se gată şi ultimul fir de ovăs sau cocean dela Român şi atunci marinimos *îi dă chilogramul de porumb cu 14 Lei. Până la Rusalii, căsuţa şi ograda este a „Jidanului“.*

Unde-s organele Statului să vină într'ajutorul cetăţeanului muribund? Iubite cetitor! Nu-ţi bate capul cu astfel de întrebări. Nu fi credul şi nu fi naiv. Acest popor a fost bun numai atât, cât a ţinut piept barbarilor năvălitori, acum nu mai are nici un rost. Rostul de acuma este al Jidanului.

Jidanul dă mălaiul numai aşa. dacă cumperi şi spirt. Şi iată de ce. Mălaiul, tot îl costă ceva şi pe Jidan, dar spirtul nu-l costă nimic şi nu plăteşte pentru el nici darea către Stat. Spirtul îl fabrică fără control în pivniţa lui, din tot felul de materii veninoase. Acesta e aşa numitul „spirt negru“. Mai plăcut la băutură decât cel de „bucate“, dar cu atât mai otrăvitor. **In anul trecut a murit o nuntă întreagă de lichidele jidoveşti şi nici la unul nu i s'a clintit nici un păr din barbă.**

Prin „spirtul negru“, pe lângă aceea că l-a desmoştenit pe Român din moşioara străbună, Jidanul mai tentează şi la ajungerea scopurilor oculte jidăneşti, de a stârpi neamul român-creştin, sau cel puţin de a-l face incapabil la orice rezistenţă, ca dominaţia lui să fie asigurată şi pentru sucrescenţele jidăneşti.

Astăzi sărăcia şi Jidanul e stăpân în casa Românului din Maramureş şi Ţara-Oaşului. Jidanul e prăvălier, negustor, cârciumar, arendaş. In cârciumă se vinde şi porumbul. *Căci, pe Român trebue mai întâi ameţit cu „pălincă“, să nu vadă cum se face măsurarea porumbului. Jidanul îmbată cu spirt şi înşală la cântar.* Rezultatul: pieirea neamului român din Maramureş.

O mare lovitură au primit în anii ultimi bieţii Români din Maramureş şi prin cedarea poienilor şi păşunilor în mânile Jidanilor.

Din munţii Maramureşului, cam patruzeci la sută sunt proprietatea Statului. Printre aceşti munţi sunt nenumărate poieni, câmpuri, cari se păşunează cu oi. Oile se urcă la munte primăvara, şi se coboară toamna, târziu. Acolo se adună laptele, se strânge brânza. Din oile sterpe, şi din berbeci se formează o turmă separată. Aceste în cursul verii, — de e bună păşunea — se îngraşe şi toamna se vând ca să aibă Românul bani de plătit impozite şi alte cheltueli.

Acest timp însă păşunile şi poienile au fost arendate Jidanilor. Vre-o cinci consorţii de Jidani, au luat tot în arendă, poienile cele bune le-au ţinut pe seama lor, au adus oi din Polonia şi Ceho-Slovacia, le-au îngrăşat, şi vândut în export, iar Românilor le-au cedat numai nişte coaste rele fără iarbă şi fără apă, în subarendă, pe aşa preţuri că Românului nu i-a rămas nici lapte, nici brânză. Le-a luat Jidanul şi pe aceste în arendă. Neavând păşune bună, i-a rămas şi oaia slabă, nu o cumpără nimeni.

A. F.

(Pe viitor vom arăta exploatările lui Groedel şi Elefant şi consorţiul Steinmetz).

Ţara.

In lungimea şi vicisitudinele veacurilor, marile figuri ale omenirii au lăsat urme cu atât mai adânci cu cât prin faptele lor au contribuit la prosperarea şi progresul omenirii.

Tot ce-i frumos şi măreţ, tot ce-i avânt şi îndrăzneală, revoluţiile şi evoluţia omenirii au fost sădite şi purtate în sufletele tinerimii, ce-a stat conştie în faţa datoriei şi a muncit în decursul vieţii.

Fericite au fost popoarele ce au ştiut preţui tinerele vlăstare dotate cu talente, fericite au fost neamurile ce-au avut grija tinerimii pe care au educat-o şi au instruit-o la lumina culturii şi soarelui eroismului.

O tinerime trebue să fie adânc pătrunsă de imboldul spre progres şi cultură; să fie disciplinată şi ordonată în muncă, şi mai ales să-şi iubească ţara şi neamul! Căci ce dragoste poate fi mai frumoasă şi mai vrednică de admiraţie decât aceea, prin care te legi de neamul şi patria în care te-ai născut.

Ce locuri mai pitoreşti poţi afla decât în patria ta cu codri seculari, cu nesfârşite câmpii roditoare, ape cristaline şi cerul senin?

Ce pământ îţi poate fi mai drag decât ţărâna pe care de mic copil o scormoneai cu mânuşiţele tale, jucându-te în bătaia soarelui ce-ţi surâdea?

Ce glie poate fi mai sfântă decât glia ţării tale stropită cu sângele eroilor tuturor timpurilor şi îngrăşată cu moaştele martirilor marilor epoci istorice?

Lanurile mănoase ce se leagănă în bătaia vântului de vară nu sunt ele pâinea care te-a hrănit şi ţi-a păstrat viaţa? aerul, părinţii şi fraţii, nu sunt ei oare legaţi de acest pământ? Mormintele neamului tău sunt altarele ce dau sanctitate gliei; casa părinţilor şi strămoşilor tăi e templul vieţii tale, iar Patria e mama tuturor! O poţi oare uita, s'o părăseşti?!...

Limite având, iubirea de ţară nu mai e sinceră. Dragostea isvorăşte din nemărginirea sufletului şi din adâncimile inimii. Nu există zăgaz!

Tresaltă de bucurie la rostirea numelui ţării tale; isbucneşte în protestări când este nesocotită; şi nimiceşte duşmanul ce o atacă!

„Noi pentru ţară totul facem
Şi pentru ţară murim noi!...“

Tinerimea îşi iubeşte ţara; ea se conduce după principii de înalt ordin, pe cari le va respecta şi le va pune în aplicare.

Ea va lovi şi va sdrobi cu armele pe ceice încearcă prin violenţă a subjuga şi terfeli ţara!

Suntem un popor menit să scrie cea mai glorioasă pagină în istoria omenirii, poporul care trebue să joace cel mai important rol în concertul naţiunilor pământului!

Vom lupta sub steagul onoarei, ce va aduce mândrie neamului întreg şi vom fi conştii de datoria ce o avem.

Ceice dorm, să se trezească! E timpul în care fiecare trebue să con-

tribue la prosperarea naţiunii, care-şi pune nădejdea în noi!

Să ne conducem după deviza cuprinzătoare şi sănătoasă:

„Vom lovi de-o potrivă în Românul necinstit şi înstrăinat şi în străinul parazitar...“

Nu uitaţi niciodată această ţară, menirea ei, datoria voastră şi că sunteţi Români!

La muncă, pentru ţară şi neam!

Tiberiu
Acelaş glas din tânăra generaţie.

Corespondenţă din Valea Jiului

Căpuşa jidovească

Domnule Director,

Subsemnatul cu onoare Vă rog să binevoiţi a publica în preţioasa Dv. revistă articolul alăturat.

Am o lucrare întitulată „Monografia Văii Jiului“. Când va fi tipărită, Veţi vedea cum tratez eu Evreii paraziţi! Nici nu s'ar putea altfel, căci acest neam şi-a ales Valea Jiului ca cel mai bun teren de îmbogăţire. Credeţi că prin muncă în mine? Doamne fereşte! Nu e în întreaga Vale a Jiului nici un Evreu miner. Prin alcool Domnule! Treizeci milioane pe alcool, într'o lună! E înspăimântător! Caută la gară şi vei vedea că foarte puţine beuturi spirtuoase sosesc! Se fabrică în pivniţele Evreilor! Ne otrăvesc trupul şi sufletul neamului!

Iată statistica din Iulie 1922.

S'a consumat:		In valoare de:
270.500 l.	spirt	16,227.000 Lei
479.800 „	vin	6,717.200 „
550.500 „	bere	3,854.000 „
36.500 „	coniac	1,800.000 „
	Total:	28,598.200 Lei.

Unde mai e ţuica, romul, lichiorurile? De însemnat că atâta a fost înregistrat. Unde sunt beuturile fabricate în pivniţe? Iată pentru cine muncesc din greu sărmanii muncitori! Acum vin agitatorii şi spun că muncitorii mor de foame, etc., etc. E trist pomelnicul.

Sperând că îmi veţi face plăcerea de a publica articolul alăturat, Vă rog să primiţi pe lângă mulţumitele mele anticipative, stima şi profundul respect ce Vi-l păstrez.

*

Am cetit cu multă atenţiune un număr al revistei Dvoastră. Mi-a plăcut de minune, pentrucă văd că apără interesele nobilului neam românesc, batjocorit în propria lui ţară.

Duşmanul despre care vorbiţi, lucră după un plan bine determinat. In privinţa aceasta mi-am spus părerile într'o conferinţă ţinută în cadrele agenturei „Astrei“. Ca să le ştiţi şi Dvoastră, iată-le: (era vorba despre îmbrăţişarea industriei şi comerţului). „Nu e de-ajuns să îndemnăm pe Români ca să-şi dea copiii la învăţătură de meserii şi comerţ. Avem datorinţa de a-i sprijini pe cei ce îi avem, ca să poată prospera, ca să poată suporta concurenţa străină... Ce folos că îndemnăm pe Români să îmbrăţişeze meseria şi comerţul, apoi alergăm după cele necesare la Schatzmann, Rozenthal, etc.“

In privinţa politicii sunt de acord cu toţi acei Români conştienţi, cari susţin că ar fi bine dacă în Valea Jiului s'ar uni toate organizaţiile politice, pentru a apăra mai cu succes interesele Românilor. E dureros când vezi că nemulţumirile provocate de criza industriei carbonifere din Valea Jiului, se agită tot mai mult în interesul unui partid politic. Oare le-ar părea bine fraţilor agitatori, când ar vedea Valea Jiului scăldată în sânge? Cred că nu e nici interesul lor. Ranele noastre sunt prea adânci, deci e crimă să le măreşti, numai ca pe urma lor să-ţi ajungi un scop egoist. Ţara noastră are nevoe de linişte, de multă muncă cinstită românească, de multă cultură şi de unirea tuturor fiilor ei.

Mă doare când văd că străinii se lăfăesc în ţara noastră, când văd că imensele ei bogăţii sunt exploatate de străini şi folosite pentru scopuri străine. România să fie a Românilor! In Valea Jiului străinii ne copleşesc, ne sug vlaga. Optzeci de cârciume într'o comună (Vulcan) dintre cari numai vre-o 6 româneşti! Nu locuim noi oare în Palestina? Un Român înfocat şi duşman declarat al „căpuşelor cari se vâră în cojoacele Românilor“, spunea că acele cojoace trebue aruncate în foc căci altfel „căpuşele“ (înţelege pe Evrei) nu vor peri.

Nu vă învrăjbiţi pentru principii politice fraţi Români! Ne mor copiii! Slăbeşte neamul! Alcoolismul, tuberculoza, etc. fac ravagii între fiii bravului neam românesc! Intunecimea analfabetismului ne apasă ca o piatră de moară! Averea ţării noastre e jefuită! Ne pier cântecele, obiceiurile şi credinţele! Imoralitatea coseşte între noi! Iată cu ce ar trebui să ne ocupăm! Să ne unim deci toţi fiii neamului şi să pornim în cruciate sfinte spre izbăvirea celui mai nobil neam depe faţa pământului. Să plecăm până încă nu e târziu! Să salvăm ce vom mai putea! Generaţiile viitoare ne vor fi recunoscătoare!

Pompeiu Hossu Longin
înv. soc. folklorist
Vulcan (jud Hunedoara).

Corespondenţă depe Valea Bârgăului

Societatea „Regna“ — Năsăud

In anii dela răsboiu încoace, cari sunt în număr de zece, s'au făcut multe lucruri şi bune în *„România-Mare“*.

Intre astfel de lucruri bune este şi societatea *„Regna“*, pentru exploatarea pădurilor grănicereşti din fostul district al Năsăudului.

Când s'a înfiinţat sus zisa societate era trâmbiţat, cumcă aşa şi aşa vor fi trataţi urmaşii foştilor grăniceri, şi se va ţine cont de doleanţele lor pe toate căile, prin toate serviciile, ce le va avea societatea; pela toate uzinele de ferestrae vor fi numai şi numai Români şi grăniceri, în special, de origine; dar din toate câte s'au trâmbiţat nu s'a înfăptuit nimic, în toate părţile sunt toleraţi de fapt străinii de tot neamul.

Vreau să spun un lucru şi anume numai din o parte a fostului district de graniţă năsăudean.

Valea Bârgăului este compusă din opt comune, în majoritate absolută româneşti. Cum aceste comune sunt formate din urmaşi de-ai foştilor grăniceri, au dreptul la anumite parchete anuale de pădure pentru propria lor folosinţă şi pentru industria casnică, dar ce folos că negustori de lemne nu sunt Români deloc făr' numai Jidani şi aşa tot câştigul trece în punga Jidanului.

Societatea „Regna“ eu cred că ar putea ea să cumpere acest material, ce se vinde de către locuitori la Jidani, ca să-i îndepărteze depe valea noastră, dar aşa tot vin şi nu ştiu de unde; se tot înmulţesc.

Vasile G. Pop
Tiha Bârgăului (Jud. Năsăud)

curs la ocrotitorii, — pe cari poate îi avea de mai înainte, — din administrație. Și ce credeți D-lor la cine a recurs? Chiar la dl pretor Ioan Bărbos, care îndată s'a și prezentat la postul de jandarmi, insistând mult și foarte serios pe lângă plotonier pentru eliberarea deținutei și anihilarea afacerii.

Insistențele dlui pretor au ajuns până acolo, încât au provocat chiar suspițiune. Suntem informați, că pe lângă dl pretor erau și alți intelectuali Români, cari i-au cerut eliberarea. Dar vrednicul comandant al Companiei de Jandarmi dl Jean Poteviu s'a dovedit și cu această ocazie de om al legii, al dreptății, de omul conștiu de chemarea sa nelăsându-se influințat de acești apărători ai contrabandistei și astfel neadmițând eliberarea ei.

Și acum întrebăm pe dl pretor, șeful poliției plasei, că ce l-a determinat pe el la această avilire, la acest fapt compromițător? oare o singură adulare jidovească i-a fost destul pentru aceasta? Nu ne vine să credem. E trist și foarte dureros, că abominabilii Jidani își găsesc — probabil pentru câțiva bani ori vre-un metru de mătasă — auspiciatori, ba poate chiar acoliți în cercurile intelectuale române.

*

O excepție laudabilă. Abătându-se dela linia de conduită a lașității zilnice a tuturor publicațiilor, cari cred în vinovăția lor că pot asasina cu tăcerea mișcarea L. A. N. C. ziarul **„Foaia Noastră"** din Cluj, ce apare sub direcția valorosului profesor universitar și bun Român *Dr. Victor Stanciu*, în nrul 44—28. X. 1928, sfâșie pânza tăcerii, cu calcul țesută și aduce la cunoștința publică programul L. A. N. C. informând pe cititori în mod cinstit și dezinteresat despre străduințele noastre în următorii termeni:

„L. A. N. C. însemnează **Liga Apărării Naționale Creștine,** care, după cum spun conducătorii ei d-nii A. C. Cuza, profesor universitar în Iași și președinte, și I. C. Cătuneanu, prof. univ. în Cluj, nu e partid și nici nu vrea să fie partid. Toți ceice aprobă ideile din programa ei, pot lucra pentru înfăptuirea lor, chiar fiind în alte partide.

Programa Ligii urmărește următoarele scopuri: 1. Intărirea poporului dela sate prin ușurarea dărilor, prin înlesnirea de împrumuturi, prin ieftinirea mărfurilor, cari i se vând, prin organizarea producției, prin învățătură temeinică, prin administrație cinstită. — 2. Intărirea Românilor dela orașe (comercianții și meseriașii). — 3. Formarea clasei conducătoare lăsând în funcțiunile publice numai Români. Scăderea taxelor școlare și ieftinirea cărților, pentruca să poată învăța copiii dela sate și cei săraci dela orașe. — 4. Inălțarea Bisericii prin cultura și însuflețirea creștină a preoților, prin îmbunătățirea soartei slujitorilor altarului scutindu-i de grija existenței. — 5. Organizarea armatei prin naționalizarea absolută a ei încredințând paza țării numai Românilor, ca să nu mai fim tradați de Jidovi. — 6. Naționalizarea orașelor prin împroprietărirea Românilor în centrele lor cu exproprierea Jidovilor, cari le-au cuprins. — 7. Alungarea Jidovilor prin măsuri legale făcându-i să plece ei singuri din România."

*

Se va ridica sigilarea Centrului studențesc București. Cu deosebită plăcere aflăm, ca examinându-se scriptele confiscate în ziua de 8 Mai 1928, cu ocazia sigilării, de către parchetul militar, a sediului Centrului Studențesc București și-a Uniunii Naționale a Studenților Creștini din România, în urma reclamației Centrului Studențesc către parchetul general, contra ordinului parchetului militar, nu s'a aflat absolut nici un act compromițător, după cum reese din raportul comisarului regal care a întreprins ancheta. In urma iscălirii ordonanței de către comandantul corpului II armată sigilile vor fi ridicate.

*

Desființarea uniformei (chipiului) studențești. „Cercul Studențesc București, aduce la cunoștința întregii studențimi creștine din Bucuresti că, în consiliul general al U. N. S. C. R. ținut la 3, 4, 5 Sept. 1928, s'a hotărît desființarea uniformei (chipiului).

Prin delegați speciali C. S. B. va face controlul pentru executarea acestei dispoziții. Contravenienții vor fi dați judecății."

*

Ocrotind un Jidan, un preot român aduce alcoolismul între credincioși. Aflăm că în comuna Șutu din județul Turda, preotul Cosma Ioan, a instalat un Jidan ca cârciumar spre a-și satisface nevoile sale personale, aducând prin această faptă nesocotită pe primul Jidan în această comună, care până acum nu cunoscuse fiii din nația lui Iuda, pe acele meleaguri.

Notăm că de când Jidanul s'a așezat la Șutu, alcoolismul prinde rădăcină și se intinde cu iuțeală, pentru că Jidanul dă băutura pe datorie, otrăvind pe consumatori și sărăcindu-i în acelaș timp.

Iată părinte isprava Sfinției Tale.

Intoarce-te, părinte la calea adevărului creștin, ocrotește-ți turma cum ți-e datoria și scoate din comună pe fiul Satanei.

*

Pentru lămurirea publicului dăm mai jos următoarele: Dl Ioan Potra, directorul Societății de Asigurare „Aurora" — Cluj, învinuit pentru diferite nereguli în administrarea Societății numite, nu este identic cu dl Ioan Potra, vrednicul nostru colaborator, locuitor în comuna Bologa, jud. Cluj.

*

Membri L. A. N. C. nu lasă nici o ocazie, să nu arate pericolul evreesc. Duminecă în 21 Octomvrie 1928, Despărțământul „Astric" din Huedin, și-a ținut Adunarea generală în Călățele, comună curat românească până mai acum 10 ani, iar acum mulțămită politicianilor noștri, această comună a devenit Canaanul fiilor lui Izrael.

Adunarea a fost deschisă de președintele despărțământului dl A. Munteanu, neobositul și vechiul luptător al cauzei românești. A vorbit apoi preotul Eremiaș din Mărgău, despre „Portul țăranului român", apoi dl dr. A. Tămaș din Huedin, despre românizarea târgușoarelor și orașelor și în sfârșit țăranul Ioan L. Potra, membru pe viață al „Astrei" și președintele organizației L. A. N. C. din Bologa, care a arătat marei Adunări, primejdia jidovească, îndemnând totodată pentru înființarea de bănci populare și cooperative.

*

Cărți primite la redacție. Ne-au sosit la redacție următoarele publicații: *Nuvela în literatura română,* teză de doctorat a dlui George Marinescu, profesor secundar; *Rosmershohn*, conferința ținută la Ateneul Român din București de dl George Marinescu;

Femeia Mării de N. N. Crețu.

Aceste trei lucrări de incontestabilă valoare au apărut în *Buletinul Institutului de literatură,* condus de dl profesor universitar Mihail Dragomirescu, prea cunoscut marelui public spre a-l mai recomanda, dar totuși aducând prin inițierea și conducerea de aproape a *Institutului de literatură,* astfel de contribuții la formarea gustului literar și fixarea unui sănătos criteriu de judecată, încât simțim impulsul de a felicita studenții dela Facultatea de litere din București, că au norocul de a învăța și a se călăuzi la luminile unui astfel de maestru.

*

Din Bucovina.

Activitatea L. A. N. C. la Suceava. Incepând din luna lui August în regiunea II Botoşani, care cuprinde judeţele Botoşani, Fălticeni, Suceava, Rădăuţi şi Câmpulung, Liga Apărării Naţionale Creştine desvoltă o activitate foarte intensă. Se ţin întruniri în centrele mai importante ale judeţelor şi organizaţiile se ajută mult cu gazeta „Chemarea" de sub conducerea dlui Dr. Haralamb Vasiliu, căruia i se aduce şi pe această cale mulţumită pentru jertfa materială ce o face de trei ani de zile cu gazeta.

Duminică, 7 Octomvrie s'a ţinut o mare întrunire a Ligii în com. Bosanci, jud. Suceava (o comună cu 9000 de locuitori români, afară de doi jidani). Când a izbucnit revoluţia în Austria în anul 1918, se aflau în această comună 60 de familii jidoveşti, cari într'o singură zi şi-au făcut bagajele — pe cât le-a fost posibil — şi au fugit la Suceava.

Intrunirea Ligii în com. Bosanci s'a ţinut dela orele 2 şi $^1/_2$ după masă până noaptea. Dnii: Gh. Cârlan, Robu preş. jud. Rădăuţi şi în special dl Vasile Prelipceanu preş. jud. Fălticeni au desvoltat programul Ligii atât de interesant, încât chiar şi cei câţiva agenţi liberali şi ţărănişti, cari veniseră ca informatori, au izbucnit în ropote de aplauze.

Deputatul liberal-lupist-ţărănist Pohoaţă, zis şi independent, venise şi el cu intenţia să ţină o întrunire şi după ce a aşteptat într'o margine a comunei să-i vină rândul, s'a înţeles cu primarul ca să bată toba pentru ca să scoată măcar o parte din oameni dela întrunirea Ligii. Dar înzădar i-a fost încercarea, căci tocmai atunci vorbea dl Prelipceanu, care-i fermecase pe săteni cu pildele sale pline de învăţături şi nu clintea nici măcar capul cineva, dar încă să părăsească întrunirea. S-o ştie dl Prelipceanu că le-a rămas în suflet sătenilor şi tot întreabă de el.

Aceasta este a treia mare întrunire în com. Bosanci şi cu toată agitaţia agenţilor jidoviţi nu s'a pomenit nici măcar o întrerupere în timpul cuvântărilor, pe când întrunirile partidelor amestecate cu Jidanii, încep şi se încheie de obiceiu cu scandal şi beţie. Mulţumită vredniciei preş. David Oniu, vicepr. Sava Blându, secr. Gh. Damian, Ion Găitan şi a celorlalţi fruntaşi candela naţionalismului stă aprinsă într'una în com. Bosanci.

*

Pe ziua de 4 Octombrie a fost convocat consiliul L. A. N. C. a jud. Suceava şi cu această ocazie s'a făcut şi reconstituirea comitetului judeţean al Ligii după cum urmează: Preş.: prof. *Gh. Cârlan,* vicepr.: Sf. Sa Păr. *I. Tonigar* şi *David Oniu,* secr.: prof. *Mihai Polocoşeriu,* casier: prof. *Socoliuc Gh.*, membri în comitet: Sf. Sa Păr. *A. Baciu, Socoliuc Dtru,* instit. *Cojocar A., Vasile Borosan, Vasile Stănescu,* instit. *Baciu C., Toader I. Ghiaţă, Dtru Cocârlă, Ignatescu Ion, I. Pşebilschi, Veniamin Şpac.*

*

Scrisori din Bucureşti.

Necrolog. Cu adâncă părere de rău luăm cunoştinţă de încetarea din viaţă a soţiei fratelui nostru, Diaconul *I. G. Popescu-Mozăceni,* membru în marele consiliu al L. A. N. C. Deplângem moartea prematură a acestei admirabile femei, care entuziasma, pe cei din jurul ei prin adânca convingere naţionalistă-creştină în cadrul L. A. N. C. şi mai ales a tineretului L. A. N. C. din care făcea parte regretata dispărută.

*

In atenţiunea bunilor Români. Lucrul cel mai abominabil — care denotă lipsa totală a oricărui scrupul de conştiinţă — este persecutarea celor de un sânge cu tine în scopul promovării intereselor celor străini de tradiţiile şi aspiraţiile neamului. De bună seamă, că opinia publică — atunci când momentul e oportun — stigmatizează aşa cum se cuvine pe cei cari se fac culpabili de acest delict de lèse-naţiune. In şirul nenumărat al unor asemenea specimene putem cita şi pe următoarele două profesoare ale liceului de fete „Despina Doamna" din Ploeşti:

Dna *Ana Ianculescu,* profesoară de limba română; Dna *Maria Rădulescu,* profesoară de limba franceză; cari profesoare arată o prietenie excesivă elevelor jidance ale susnumitei şcoli.

*

Tactică talmudică. Inşelarea goimilor prin toate mijloacele posibile este imperativul categoric al Talmudului, care a creiat rasei semite o mentalitate deformată asupra vieţii. O ispravă jidănească de dată recentă vine să confirme acest fapt. Un grup de talmudişti printre cari notăm pe Jidanii David Ştrulovici şi N. Goldenberg întemeiaseră o asociaţie în nume colectiv denumită „Binele public", care în realitate era un tripou ordinar — unde erau jefuiţi ca în codru goimii naivi.

Parchetul de Ilfov operând o descindere inopinată la faţa locului a constatat cele de mai sus şi în consecinţă a dispus sigilarea localului pretinsului club şi citarea susnumiţilor la cabinetul de instrucţie.

*

Falimente. Tribunalul Ilfov s. I, comercială a declarat în stare de faliment pe negustorii jidani: *Isidor Isac* din şoseaua Colentina 17 şi *Fanny Pascal* din Str. Bărăţiei 51.

Totdeodată Parchetul de Ilfov a deschis acţiune publică pentru bancrută simplă şi frauduloasă contra negustorului jidan *L. H. Rainer* din Calea Victoriei 124.

Simpla relatare a faptelor — făcută de altfel cu obiectivitate, întrucât e înregistrarea fidelă a celor publicate în curierul judiciar din gazetele cotidiane — ne convinge prin enumerarea acestor nume asupra originii etnice a purtătorilor lor, cât şi asupra noţiunii de cinste profesională.

*

Tactică jidovească. Jidanul Brenner, fost chiriaş în imobilul Sf. biserici Icoană, din Calea Rahovei (Bucureşti) — pe când era paroh repauzatul preot C. Dumitrescu (fost membru în comitetul central executiv al L. A. N. C.) — spre a-şi răzbuna pe *„antisemit"* a înscenat contra moştenitorilor preotului Dumitrescu o serie întreagă de procese cu scopul de a-i deposeda de o parte din bunurile rămase dela regretatul lor părinte.

Tactica jidovească, după cum se vede, se condensează în formula: „Pradă averea goimilor şi vei fi stăpân pe situaţie".

*

Al cincilea an de existenţă. Domnule Profesor, permiteţi-mi ca acum când revista intră în anul al V-lea de existenţă să vă exprim omagii de admiraţiune şi recunoştinţă pentru felul cum aţi ştiut să organizaţi „Infrăţirea Românească" şi mai ales să-i asiguraţi viabilitatea. In ceeace priveşte acest din urmă fapt, exemplul Dv. ar trebui imitat pretutindeni.

Fie-mi îngăduit să închei aceasta cu vorbele isvorîte din adâncul sufletului şi convingerii mele:

Trăiască profesorul I. C. Cătuneanu!

Trăiască revista „Infrăţirea Românească"!

Un aderent — Bucureşti.